

VITALITAT

M. Rigola
Torras

Revista Olotina Literaria, científica y administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÁ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.

Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 cèntims.

DE LES OBRES QUE'S REEIN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIEN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA

RECTIFICACIÓ

No s'entussiasmi la bona gent! No es rectificació de criteri ni de cap de les afirmacions que portem fetes, sinó de procediment.

Repetim una vegada més, que els homes que escribim a VITALITAT, no ho fem per sport, ni'ns sobra el temps, per lo tant no tenim cap ganes de perdre.

Y ben perdut fora el que esmersessim en voler convencer a n'El Deber, ni guanyarlo en la seva especial dialèctica que consisteix en contestar per malfegas, quan una cosa no li agrada, que son totes les que ell no ha dit o inventat.

A més hi hauria un altre perill, y fora desorientar al públic que es lo que busca l'aixerit confondre, que no veu, ara com ara, altre medi de portar l'aigua al seu molí, que se li va perdent per moments.

No potser entretenirse en dirigir-se directament al periódic catòlic, que aixó fora feina de qualque adalit seminarista més o menys fort en el maneig del silogisme y del sofisme.

Es al públic al qui cal parlar, que a fi de comptes El Deber no es més que un medi del que's valen y del que a vegades prescindeixen uns senyors que de temps s'han constituït en una mena de trust mangoneijador de la cosa pública y de moltes coses privades, perque no reculen ni davant de la consciencia dels altres.

Aquesta societat anònima es la que fa y desfà de molts anys en nostra població.

El trust decreta campanyes de propaganda, campanyes electorals, campanyes contra persones, decreta incensades o boicots a qui li convé.

Aquest trust disposa per dur a terme els seus plans, dels carlins veritables als que sol dir catòlics, dels carlins que'n són y no se'n volen dir, ab el nom de gent de be, de alguns que no son carlins pero que'n fan per debilitat de caracter, de altres que fins son llierals pero els fan creure inflantlos la vanitat enlleminantlos ab promeses de protecció o amenassantlos pel punt flac que presentin.

Aixó son les forses. Els medis son molt variats y els procediments encara més, desde la manyaga coacció que's va fent en el sí de les reunions

intimes y molt més encara en la consciencia individual, sino potser del home de la dona, fins a la denuncia habilitment preparada per portar la desfeta moral y material del contrari, totes les gradacions hi caben.

¿Banderes? Excuses? Les que volgueu, segons el vent que corren. Moralitat! Que vol dir, pas a nosaltres els bons! Administració! Quan la troca està un xic enredada y costa de lligar de caps. ¡Justicia popular! Quan se tracta d'enviar a presiri a algú que despertí l'odi sant d'algún dels grossos.

Fi del trust, no més que un, manar, siga com siga, pero sempre sense responsabilitat de la rahó social.

Veieu, doncs, companys W. Z. y demés, si no es perdre el temps, el demanar comptes sempre a n'El Deber, que no es més que una mena de agutzil ab la cara tapada, que moltes vegades crida y pega perque li manan sense saber perque li fan fer?

No compreneu que quan li parreu de naps vos dirá que son cols, y si li parreu d'aigues de Sant Roc, vos sortirà ab les dretes y esquerres per sortir de la ensopegada.

¡L'orgue de les dretes! L'últim cartutxo! L'última tapadora del trust perque no's dispersin els que ja están cansats de seguir sense saber aont van.

Ara ¡las dretes! Un reclam y un toc d'atenció, aviat vindrá la guerra santa! y darrera si convé tornarà a sortir el Sant Cristo gros contra les esquerres, pero será devades aquesta vegada; els temps han cambiat y ja no son possibles certes coses.

Olot se mou y ab el mohiment tot se trontolla y ab el trontoll cau lo que te falsos fonaments.

Avant sempre, que ara ve la feina grossa, hem d'atacar a n'El Deber, sempre que convingui pero no disputar.

Al públic convé dirigir-se, y parlarli clar, tant si es de la drete com de les esquerres, sense fer cas de patelleigs ni subterfugis, obrirli cada día més els ulls, com ja ho va fent, y llavors veurá quines son les dretes que li queden a n'El Deber.

P. D.

Per la réplica a la Redacció d'El Deber, sobre lo de les aigues de Sant Roc, li recomaném pre-

gunti al amic Soler que'ls hi espliqui com ens ha explicat a nosaltres, com en les Arcadies de don Nonito Escubós, D. Ramón Torras (A. E. P. D.) D. Ramón Soler y D. Francisco Vayreda la seva memoria, corregeu per sota la taula, sense el més petit destorb que entretingués la execució d'aquesta importantíssima millora.

Val.

LA CIVILISACIÓ D'ORIENT

El suïcidi del general Nogi

El diari rus, «Russkoie Slovo», ha rebut del seu corresponsal a Tokió, un despaix en el que's diu lo següent:

«He pogut enterarme dels antecedents del suïcidi de Nogi y de la seva esposa.

Nogi, seguí a la tomba al seu sobirà perque va designarli la sort.

Poques hores abans de que fossin traslladats al sepulcre els restos mortals de Mut-su-hito, se reuniren en assemblea secreta els membres del Concell de vells, varis generals, entre'ls quals se comptaba Nogi, y alguns alts funcionaris palatius.

Después de curta deliberació, va convenir-se en que habia arribat el moment de procedir a la cerimonia del «Hara-Kiri», pera demostrar als estrangers que l'esperit heroic dels japonesos no decau, y que estiman sempre als seus emperadors.

Tots els reunits volien obtenir l'honor de la designació, y en vista d'aixó va procedir-se al sorteig.

El nom de Nogi va sortir de l'urna.

El general, visiblement satisfet, doná les gracies, y despedintse de tots s'encaminá a ocupar el seu puesto en la professó fúnebre que tenia que acompanyar el cadavre del Mikado a la seva última estada.

Luego va resar en la capella privada imperial y se dirigí a casa seva.

Cridá a la seva esposa y va dirli que la sort l'havia designat pera l'«Hara-Kiri», y que per lo tant tenia que obrir-se el ventre ab el seu gran sabre corvu d'antic samurai.

Josep Plá

PINTOR DECORADOR * * * CARRER DEL PATI NÚM. 1 * * * DEVANT LA
PESCATERIA * * * PREUS ECONÓMICS * * * * *